

SVENSKA FOLKE-SÅNGER OCH MELODIER.

Nº 1.

Con moto.

Kung Carl XIIe Bild*).

1. [Kung Carl den Tolf-te var en] lång Och väl upp-väx-ter hjel-te, Den man kund' se ej en-da gång Sitt Kar-la-hjer-ta
fäll-te. Hans ö-gon vo-ro o-förskräckt', Lik-som på un-ga ör-nar; Hans styf-ve näf-var
knyt-tes käckt, Som rammar up-på björ-nar.
Hans korta hår, som kändes opp,
Afbildade en krona,
Som var åt en så dugtig kropp
En zirlig hufvudbona';
Hans armar, ben vor' full' af merg,
Hans skuldror utaf styrka,
Hans länder voro liksom berg,
Og marmorn i vår kyrka.
[Hans dräkt det var] en Svensker rock
Af blått passabelt kläde,
Han hade elghuds köller ock,
Som aldrig låg i träde,
Och handskar utaf samma slag,
Som långt på armen räckte;
Tror knappt manchetten satt i lag,
Den styfva kragen täckte.

2. Ett tjockt gehäng, tre finger bredt,
Var spändt på blåa rocken,
En gruffig pamp, den mången sett
Nedsabla hela flocken,
Satt, dragen till en tredjedel,
I detta gula bälte:
Och ville ut, ge den sin del,
Som trotsat denne hjelte.

3. [Ett dunder hördes, när han] gick
Med sina stöflar store,
Som sutto uti krigsmans skick,
Och föga blanke vore;
Han hade sporrar uppå dem,
Så stora, att de passa
Åt sådan fot och karla-lem,
Med sina kringlor hvassa.

4.
5.

*) Et Brudstykke af Visen om den svenske Major *Malcom Sinclair*, der blev myrdet af nogle russiske Udsendinge i Nærheden af *Brestau* d. 19. Juni 1739.

№ 2.

Herr Magnus.

*Con moto.**Solo.**Tutti.**Solo.*

1. Herr Mag - nus han sad - la sin gån - ga - re grå; Un - der li - dan - Så ri - der han sig till li - ten Kerstins
Un - der li - dan -

Tutti.

gård; Så väl trod - de han hen - ne bi - da.

2. Och när som han kom till liten Kerstins gård,
Under lidan —
Ute för honom liten Kerstin hon står;
Så väl trodde han henne bida.
3. "Välkommen! Välkommen! Magnus min!
Jag hafver dig bryggat både mjöd och vin.
4. Du hafver nu friat till mig i femton år;
Men aldrig har jag kammat ditt fagergula hår."

5. Och Magnus han lade sig i liten Kerstins sköt;
Der somna han en sömn och den var inte söt.
6. Liten Kerstin drar upp sin silfbeskodda knif,
Den stack hon tre gånger genom Magnuses lif.
7. "Och aldrig jag trodde din falskhet så stor;
Men nu har jag sannat min kära moders ord."
8. Och Magnus steg upp på sin gångare röd;
Så red han långt fortare än fågeln han flög.
9. Och när som han kom till sin faders gård,
Ute för honom hans moder hon står.
10. "Och Magnus! Magnus! kär sonen min!
Hvad väller, bloden rinner så ur barmen din?"
11. "Min häst hafver varit mig så till men,
Han hafver mig stött mot en apelgren."
12. "Det har väl inte vart någon apelgren
Det har vart liten Kerstins silfbeskodda knif."
13. "Och kära du min Broder! släpp min häst i äng;
Och kära du min Syster! du bädda upp min säng.
14. Och kära min Moder! I varen mig näst;
Under lidan —
Och kära min Fader! I hämtan mig prest."
Så väl trodde han henne bida.
15. Men innan som budet till Presten hann*) fram,
Under lidan —
Herr Magnuses timglas så saktelig uttrann.
Så väl trodde han henne bida.

*) hann (Imperf. af *hinna*) o: naade.

№ 3.

*Larghetto.***Pehr Tyrsons döttrar i Vänge¹⁾.**

Solo. *Tutti.* *Solo.* *Tutti.*

1. Pehr Tyr-sonsdöt-trar i Vän - ge — Kal - ler var de - ras skog — De suf-vo en sömn för län - ge. Me'n

sko-gen löf - vas.

2. Först vaknade den yngsta,
Så väckte hon upp de andra.
3. Så satte de sig på sängestock;
Så flåta de hvarandras lock.
4. Så togo de på sina silkesklär,
Så giingo de sig åt Kyrkan.
5. När som de kommo på Vängelid,
Der möta dem tre Vallare²⁾.
6. "Ant'en vill I bli' Vallarevif,
Eller vill I mista Ert unga lif?"
7. "'Inte villa vi bli' Vallarevif,
Heldre vi miste vårt unga lif."
8. De höggo deras hufvu'n på björkestock,
Så rann der strax tre källor opp.
9. Kroppen grofvo de ned i dy;
Kläderna buro de fram till by.
10. När som de kommo till Vänga-gård,
Ute för dem Fru Karin hon står.
11. "Och vill I köpa silkes-särkar,
Som nio Jungfrur ha' stickat och virkat?"
12. "'Lös upp Edra säcker ock låten mig se;
Kan hända jag tör känna dem alla tre."
13. Fru Karin slog sig för sitt bröst,
Hon gångar för Pehr Tyreson opp.
14. "Det håller tre Vallare uppå vår gård,
De hafva gjort af med döttrarne vår'."
15. Pehr Tyrson ta'r sit svärd i hand,
Han högg ihjäl de äldsta två.
16. Den tredje lät han lefva,
Tills han fick honom fråga:
17. "Hvad heter eder Fader?
Hvad heter eder Moder?"
18. "'Vår Fader — Pehr Tyrson i Vänge;
Vår Moder — Fru Karin i Stränge."
19. Pehr Tyrson går sig åt smedjan,
Han lät smida sig jern om medjan.
20. "Hvad ska' vi nu göra för syndamehu?"
"'Vi ska' bygga upp en Kyrka af kalk og sten.
21. Den Kyrkan skall heta Kerna³⁾,
Den skall vi bygga upp så gerna."

¹⁾ Vänge har ligget ved "Malmskogen" i Östergothland, hvor der endnu gaae mange Sagn om den i Visen omhandlede Begivenhed. En Bründ, som endnu 1763, i Følge et gammelt Haandskrift, kaldtes "Vänge brunn" siges at være fremsprungen paa det Sted, hvor Jomfruerne bleve dræbte. I Egnen der omkring, især ved en gammel Smedie, som ligger i Skoven, skulle disse Piger endnu vise sig hver Midnat. ²⁾ Vallare (af *valla* *v*: *vanke omkring*) *v*: Stimænd, Røvere. ³⁾ Kerna-Kirke ligger i Nærheden af Linköping.

№ 4.
Finsk Vallhjoms-Sång¹⁾.

Poco allegretto.

Tu - le tän - ne! Tu - le tän - ne! Tun - de - rin Tho - mas; Mui - den ma - tes, Päi - ven no - stes,
[Kom hit! Kom hit! Gärdens Thomas; Me-dan de andra sofva, I solens upp-gång,
Per - ä - ti pel - lon, A - lä - ti ai - dan: Katz' ett' ei ku - kan si - nu - a nä!
Bakom åkern, Under gårdsgården²⁾: Laga, att ingen dig ser!]

¹⁾ Vallhjoms-Sång o: Hyrdesang. ²⁾ gårdsgården o: Gjerdet.

№ 5.
Hertig Fröjdenborg och Fröken Adelin.

Andante.

Solo.

Tutti.

1. Frö - ken A - de - lin hon gån - gar sig i ro - sen - de gård - För allt hvad som kärt är i verl - den -

Solo. *Tutti.*

Att häm - ta de ro - sor, bå - de hvi - ta och blå. Mig tyc - kes det är tungt till at lef - va.

2. Hon plockade rosor, både hvita och blå,
At binda Hertig Fröjd. en krans derutaf.
3. Hertig Fröjd. sig ut genom fönstret såg,
Der fick han se hvar Fröken Adelin hon går.
4. Hertig Fröjd. han tager sin hatt under arm,
Så gångar han sig för Fröken Adelin fram.
5. Han klappar Fröken Adelin på rosende kind:
"Ack! gifve du vore allrakäresten min!"
6. "Och kära Hertig Fröjd! Ni talen inte så;
Jag fruktar min fader detta höra må."
7. "Och höra det hvem som höra det vill;
Jag bjuder inte annat än med äran dertill."
8. De falska Tärnor gingo för Konungen in:
"Hertig Fröjd. lockar unga dotteren din.
9. "Och lockar Hertig Fröjd. unga dotteren min;
Så skall jag sätta honom i mörka tornet in."
10. Och Konungen han talte till småsvenner två:
"I läggen Hertig Fröjd. bojorna uppå?"
11. Och Konungen han talte till tjenaren sin:
"Ni sätten Hertig Fröjd. i mörka tornet in!"
12. Fröken Adelin hon gångar sig åt rosende gård,
Att hämta de rosor både hvita och blå.
13. Hon hämta de rosor både hvita och blå,
Att göra Hertig Fröjd. en krans derutaf.
14. Konungen sig ut genom fönstret såg,
Der fick han se hvar Fröken Adelin hon går.
15. Konungen han talte till tjenaren sin:
"Ni bedjen Fröken Adelin komma till mig in."
16. Tjenaren han talte till Fröken Adelin så:
"Behagar Fröken Adelin för Konungen ingå?"
17. "Och huru skall jag för min fader ingå?
Han har ej velat se mig på femton år."
18. Fröken Adelin sig in genom dörren steg,
Hennes fader henne med vreda ögon neg*).
19. Och Konungen han talte till Adelin så:
"Hvad gjorde du i Rosendelund uti går?"
20. "Jag hämtade rosor både hvita och blå,
Att göra Hertig Fröjd. en krans derutaf."
21. Och Konungen talte till Adelin så:
"Har du inte glömt Hertig Fröjd ändå?"
22. "Om jag än lefde uti hundra år;
Hertig Fröjd. aldrig utur mitt sinne går."
23. "Har du inte glömt bort Hertig Fröjd. ännu,
Så skall jag på Er kärlek väl göra ett slut."
24. Och Konungen han talte till små svenner två:
"I tagen Hertig Fröjd. ur tornet det blå."
25. De togo Hertig Fröjd. ur tornet det blå;
Hans hår det var grått och hans skägg likaså.
26. "Här hafver jag sutit uti femton år,
Mig tyckes det har varit uti dagarne få.
27. Om jag än i dag skulle mista mitt lif,
Jag vet jag det mister för ädelt ett vif."
28. De bunde Hertig Fröjd. under ett träd,
De slagade honom som bönder slagta få.
29. De falska tärnor de stego dernäst,
De togo Hertig Fröjd. hjerta så färskt.
30. De togo Hertig Fröjd. hjerta så färskt,
Och lagade åt Fröken en så kostelig rätt.
31. När rätten var lagad och färdiger gjord,
De buro honom in på Fröken Adelines bord.
32. "Hvad är dette för en kostelig rätt?
Mig tyckes mitt hjerta det blir så förskräckt."
33. "Det är Hertig Fröjd. hjerta så färskt,
Tillagad åt Fröken en så kostelig rätt"
34. "Är det Hertig Fröjd. hjerta så färskt;
Så skall det nu blifva min sista rätt."
35. Fröken Adelin hon satt med ett högt bedröfvadtmod,
Hon tänkte hvad plåga Hertig Fröjd. utstod.
36. "I gifven mig in de vinglasen två,
Deruti vill jag dricka Hertig Fröjd. skål.
37. I gifven mig in ett glas med mjöd,
Deri skall jag dricka mig sjelfvan till död."
38. Den förste drick hon af mjödglaset drack,
Hennes ögon de runno, hennes hjerta det sprack.
39. Brått kom bud för Konungen in:
Fröken Adelin sitter död i kammaren sin,
40. Konungen sig ut genom dörren sprang,
Han slog igen dörren, så läsen han sang.
41. "Ack! Herre Gud nåda mig arma man!
Som hafver förrådt mitt endaste barn.
42. Hade jag trott deras kärlek så stark;
Han skulle inte dödt för hundratusen mark.
43. Hade jag vest deras trohet så huld,
Han skulle inte dödt för hundra tunnor guld."
44. De lade de två liken allt uppå en här,
Och Fruar och Jungfrur de krusa' deras här.
45. De lade de två liken allt uti en graf,
Der sofva de sött till domedag.
46. Det växte en Lind uppå begge deras graf,
Hon står der grön till domedag.

47.

Den linden hon växte öfver kyrkokam,
För allt hvad som kärt är i verlden —

Det ena bladet tager det andra uti famn,
Mig tyckes det är tungt till att lefva,

*) neg o : saac skarpt paa.

№ 6.

*Andante con moto.***Stenen i grönan dal.***(I den æoliske Toneart.)*

1. Then Ru - ne - skrift hon ly - der allt så, Som jag vill lå - ta e - der för - stå, Thet
 The Sven - ske ta - ga vid fremman - de se - der Och thermed för - krän - ka lan - dets heder; Dock står

är ett kla - ge - tal: Thet är man - ne vart Och up - pen - bart, Thet
 ste - nen i grö - nan dal.

är nu så till - gån - git: O - se - der haf - va vi und - fån - git, Landsens å - ra och

The score consists of three systems of music. Each system has a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment (grand staff with treble and bass clefs). The tempo is 'Andante con moto' and the mode is 'æolisk' (Dorian). The lyrics are in Swedish and English. The first system covers the first line of lyrics. The second system covers the second line. The third system covers the third line. There are repeat signs in the piano part of the second system.

he - der bor - ta, Go - da dyg - der vi af - kor - ta.

2.
*Tå kyrkor varda fångahus,
 Gudstjensten mister sitt rätta ljus,
 Så står än stenen vid lag.*
 Som nu är skedt i några år,
 The fattige Christne fara som får,
 Och qväljas både natt och dag:
 The ondas lust
 Är vin och must,
 Som sådant komma tillväga,
 Sig sjelfva thermed förgifva:
 The få thet sjelfva röna,
 Tå Gud vill allom löna.

3.
*Når skalkar och bofvar trifvas,
 Och ärlige män fördrifvas,
 Så står än stenen vid magt.*
 Som nu är skedt och daglig sker,
 Thet hvar man nog för ögon ser,
 Thet är dock ett ondt compact;
 Thet är theras art.
 O Gud! kom snart,
 Förvänd theras mod och sinne,
 Låt oss dina nåder finna,
 Förhindra theros vilja,
 Som oss vilja från thig skilja.

4.
*Når präster varda bönder,
 Och bönder blifva vidunder,
 Tå ligger stenen omkull.*
 Som nu är skedt och hvar man vet,
 Han ligger i grönan lunde.
 O Gud! var tu oss hull!
 Nu drifs thet spel,
 Hvar gör hvad han vill;
 Then räknas nu vara then bästa,
 Som ondt kan mest stadfästa,
 Och undertrycka then fromma,
 Theraf sig daglig berömma.

5.
 Thet är ej under att så går till,
 Ty verlden sådant hafva vill
 Emot sin sista stund;
 Hon måste nu brytas och rasa fast,
 Och öfva sig i skam och last
 Med alla list och sunder.
 Thet är länge spått,
 Som vi hafve förstått,
 Af propheter och skrifter många,
 The fromma skola komma i vända.
 Nu ligger stenen med alla,
 Till Thig, Herre! vilje vi falla.

6.
 Hvad nu vill mera tillstunda,
 Kunna vi förstå någorlunda
 Af thet som nu sagt är.
 Verlden vill sitt föröka,
 Gud vill the fromma försöka,
 Som Skriften vittne bär.
 Högfärd och bramm
 Kläiver allstädes fram,
 Och andra odygder flera
 Sig daglig dags förmera.
 O Gud! se vårt elände,
 Och vänd till en god ände!

Ann. Denne Vise er "lagt" om en Spaadom, indgravet paa en Runesteen i Jemteland, men nu næsten udslettet af Tidens Haand. Stenen siges at være opreist af *St. Staffan*, een af Christendommens første Lærere i Sverrig, der til dens Fald skal have knyttet den i Sangen optagne Prophetie. Texten og Melodien ere aftrykte i "Svenska Folk-Visor" efter et gammelt Haandskrift paa det kongl. Bibliothek i Stockholm.

Larghetto.**Konung Eric och Spåqvinnan.***Solo.**Tutti.**Solo.*

1. Och Ko-nun-gen tal-te till hof-männen två—Och den un-ga—: I mor-gonsko-len I för spä-qvin-nan
—Och den un-ga—

Tutti.

gå. I be-dan al-la väl för un-ga Ko-nung E-ric.

10. “Och vet du allt detta, du vet välan mer,
Och vet du hur många Fröknar jag har i mitt hof?”

11. “Trettio Fröknar har du i ditt hof.
Men intet flera trogna än baraste två.”

12. Den ena hon passar på Drottningens säng,
Den andra bär Drottningens skrinnycklar små.”

13. “Och vet du allt detta, du vet välan mer,
Vet du, hur länge min Drottning lever efter mig?”

14. “Och Drottningen gångar sig med svenbarnen två,
Och aldrig kommer hon med lifvet derfrå.”

15. “Och vet du allt detta, du vet välan mer,
Och vet du, hur länge som jag lefva får?”

16. “Och det kunde jag väl äfven säga dig,
Men jag är rädd, du förräder mitt lif.”

17. “Och inte så skall jag förråda ditt lif,
Så länge du lever, skall du ha födan hos mig.”

2. Och hofmännen in för späqvinnan stå:
I morgon skall Ni upp för Konungen gå.

3. “Och hur’ skall jag kunna för Konungen gå,
Jag står nu klädd i valmaret grå!”

4. Och späqvinnan in för Konungen gick,
Goda svar hon af honom fick.

5. Och Konungen klappar på bolstrarna blå:
Behagar liten späqvinna hvila häruppå.

6. “Och hur skulle jag kunna hvila häruppå,
Därinunder så ligga de pennknifvar två.”

7. “Och vet du nu detta, du vet välan mer,
Och vet du hur många hofmän jag har i mitt hof?”

8. “Trettio hofmän har du i ditt hof,
Men intet flera trogna än baraste två.”

9. Den ena han passar på Konungens säng,
Den andra bär Konungens skrinnycklar små.”

18. “Det blir en förmörkelsedag i norden i vår,
Då ligger våram Drottning på förgyllande bår.”

19. Det blir en förmörkelsedag i norden i höst,
Då tändes upp en sjukdom i Konungens bröst.”

20. Konungen svartnade i ögonen som jord,
Det var på tvenne timmar han ej talte ett ord.

21. “Min nådigaste Konung, Ni blifven ej förskräckt,
För Er står två stolar i Himmelen bredt.”

№ 8.
Pehr Svinaherde.

Con moto.

(Fra Norrland.)

1. - Svi - na - her - den sat - te sig på tuf - van och sang - Kom fal - le - ral - le - ral - le - ral - li -

lej, lal - li - lej, lal - li - lej, fal - le - lej; Han ön - ska - de en Jung - fru ut - i sin famn. Kom

fal - le - ral - le - ral - le - ral - li - lej, fa - ral - li - lej, fa - ral - li - lej, fal - le - lej.

2.

Och ormen sad', som uti buskarne låg:
"Int' får du nå'n Jungfru ännu på ett år!"

3.

Om morgonen innan dager blef ljus,
Stod Svinaherden utanför Konungens hus.

4.

"Om dagarne så går jag och vallar dina svin,
Om nättren får jag ej sofva för Dotteren din."

5.

Och Svinaherden tog af sig sin gamlade vant,
Så fick man då se en gulddiamant.

6.

Och Svinaherden tog af sig sin gamlade hatt,
Så fick man då se, hvar guldkronan hon satt.

7.

"Jag är väl ingen Svinaherde, fastän Ni tycker så,
Jag är den störste Konung, som på jorden månde gå."

Nr. 9-14. Dandse.

Nr. 9.

(Fra Dalarne.)

The first system of the musical score for 'Nr. 9' consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a 3/4 time signature, featuring a melody with dynamic markings of *f* and *p*, and accents (>). The lower staff is in bass clef with a 3/4 time signature, providing a rhythmic accompaniment with chords and single notes.

The second system continues the piece. The upper staff features a more complex melodic line with slurs and accents, ending with a *Fine. p* marking. The lower staff continues the accompaniment, including a section with a 7-measure rest.

Nr. 10.

(Fra Vestergothland.)

The first system of 'Nr. 10' is split into two parts. The left part shows the beginning of the piece with a *Da capo al fine.* instruction. The right part shows the start of the main melody in treble clef, 3/4 time, with a *f* dynamic marking.

The second system of 'Nr. 10' continues the melody and accompaniment. The upper staff features a melodic line with a key signature change to one sharp (F#) and a repeat sign. The lower staff provides the corresponding bass accompaniment.

The first system consists of two staves. The treble staff begins with a series of eighth-note chords, followed by a quarter note with a fermata. The bass staff provides a steady accompaniment of eighth notes.

№ 11.

(Fra Vestergothland.)

The second system starts with two first and second endings in the treble staff, each marked with a fermata. The bass staff continues with eighth-note accompaniment. The time signature changes to 3/4.

The third system continues the piece with a melodic line in the treble staff and a bass line in the bass staff. The treble staff features a fermata at the end of the system.

The fourth system concludes the piece with a final melodic phrase in the treble staff and a corresponding bass line. The treble staff ends with a fermata.

№ 12.

(Fra Vestergothlana.)

Musical score for No. 12, (Fra Vestergothlana). The piece is in 3/4 time and G major. It consists of two systems of piano accompaniment. The first system has a treble clef staff with a melodic line and a bass clef staff with a bass line. The second system continues the piece, featuring a *sf* (sforzando) dynamic marking in both staves. The piece concludes with a repeat sign and a final cadence.

№ 13.

(Fra Dalarne.)

Musical score for No. 13, (Fra Dalarne). The piece is in 3/8 time and B minor. It consists of two systems of piano accompaniment. The first system has a treble clef staff with a melodic line and a bass clef staff with a bass line. The second system continues the piece, featuring a *f* (forte) dynamic marking in the treble staff. The piece concludes with a repeat sign and a final cadence.

Musical score for No. 13, (Fra Dalarne). This system continues the piece from the previous system, featuring a *f* (forte) dynamic marking in the treble staff. The piece concludes with a repeat sign and a final cadence.

№ 14.

(Fra Vestergothland.)

Musical score for No. 14, (Fra Vestergothland). The piece is in 3/4 time and B minor. It consists of two systems of piano accompaniment. The first system has a treble clef staff with a melodic line and a bass clef staff with a bass line. The second system continues the piece, featuring an *olec* (ritardando) dynamic marking in the treble staff. The piece concludes with a repeat sign and a final cadence.

№ 15*).

Allegretto.

Nu vil - je vi be - gyn - na en Do - ma - redans, Men Do - ma - ren är in - tet hem - må; Al - la de, som i

Do - mar - dan - sen gå, De - ras hjer - tan sko - la brin - na. Al - la sä - ga de hå, hå, hå! Al - la sä - ga de

nå, nå, nå! Har du sof - vit hos kä - re - stan i natt, Så skall du åt mig le**).

*) Nr. 15—17 ere "Ringlege" eller "Ringdandse", Lege, der ere forbundne med Sang og Dands.

***) Den, som herved bringes til at lee, maa give Pant. Saaledes gaær det altid ud over de Uskyldige.

№ 16.

Allegretto.

1. Åh! Un - ger - svän väx - er båd' sma - ler och lång; Der - fö - re så är han så stolt i sin gång.

2. Åh! Ungersvän drager det röda guldband;
Så binder han det omkring Jungfruens hand.
3. Nå, kära min Ungersvän, knyt ej så hårdt!
Jag hafver ej tänkt att rymma bort.

4. Och Ungersvän löser det röda guldband;
Så hastigt den Jungfrun åt skogen sprang.
7. De skicka efter henne med femton Gevär:
Åh! vill du mej någe; så har du mej här.

Moderato.

№ 17*.)

(Fra Vestergothland.)

1. Och vi skall skä - ra haf - re, och haf - re,
Och hvem skall hafren bin - da, och bin - da? Jo, det skall all - dra - kär' - stan min; Hvor skall jag ho - nom fin - na?

2. Och jag såg honom om qvälle, om qvälle
Med mina ögon snälle, ja snälle.

- När hvar tar sin, så tar jag min,
Så har den andra ingen.

*) I Nr. 17 gjenfinde vi den hos os af ethvert Barn velbekjendte Vise "Skjære, skjære Havre." Legen begynder med Bevægelser, der passe til de første Ord. Ved Sangens Slutning skynder Hver sig at søge en Mage; Den, som ingen faaer, maa give Pant.

№ 18.
Necken.*Andantino.*

1. Djupt i haf - vet på de - man - te - hæl - len Ne - cken hvi - lar i grö - nan sal. Qvæl - len herr - lig står i
Nat - tens tär - nor späa - na mör - ka pel - len Öf - ver skog; öf - ver berg och dal.

sva-tan högtids-skrud; När och fjer-ran ej en sus-ning, in-tet ljud Stör det lugn öf-ver nej-den rår, När

haf-vets Kung ur gyll-ne bor-gen går, När haf-vets Kung ur gyll-ne bor-gen går.

2.
 Ågirs döttrar honom sakteliga
 Gunga fram på den klara sjö.
 Harpans ljud de gå så sorgeliga,
 Söka fjerran en väg att dö.
 Fast hans öga står åt dunkla himmelen;
 Ingen stjerna bådard nattens Drottning än:
 Freja smyckar sitt gyllne hår,
 |: Och Necken så sin sorg på harpan slår: :|

3.
 "O, hvar dväljs du, klaraste bland stjernor!
 I den blånande skymningsstund?
 Du, som fordom, en af jordens tärnor,
 Var min brud uti havets grund,
 Och, när hjertat brann vid mina ömma slag,
 Smög så skön och blyg de tjusande behag
 Mot min barm i den svala flod,
 |: Och gyllne harpan stum på vägen stod. :|

4.
 Men dig Oden bød högt öfver jorden
 Evtigt stråla från Gimles famn.
 Med sin harpa sångarn enslig vorden,
 Qvar blott äger din bild, ditt namn.
 Men en dag, när Midgårdsormen reser sig,
 Gudar väpnas, allt förlössas — då hos dig
 Skall jag åter på vågor blå
 |: För nya verldar gyllne harpan slå." :|

5.
 Så den sorgsne. Men vid himlaranden
 Freja huldt genom natten ler.
 Evtigt på den guldbeströdda stranden
 Sina tårar hon glänsa ser.
 Och sin vän på hafvet helsar hon så mild;
 Vågen speglar darrande den huldads bild;
 Necken höres på böljan blå
 |: Så gladelig sin gyllne harpa slå. :|

6.
 Nattens tärnor, klara stjernor alla
 Gå till dans i den stilla qväll,
 När de skära silfvertoner skalla
 Öfver stranden från håll till håll.
 Men när blodig dagens Drott i östern står,
 Bleknande och rädd den blida stjernen går;
 Sorgligt afsked hon blickar ner,
 |: Och gyllne harpan klingar icke mer. :|

A. A. Afzelius.

№ 19.

Larghetto.**Den Öfvergifne.**

1. Jag ser up - på di - na ö - gon, du har en an - nan kär; Ack! skön - sta lil - la vän - nen, säg hvem det då

är. Då vil - le jag så ger - na va - ra re - de - lig mot dig, Så län - ge som mitt hjer - ta det rö - res i mig.

2. |: Dina svartbruna sköna ögon, din rosenröda mun, :|
 Hafva lagt uppå mitt hjerta en börda så tung.
 Halsbandet uppå halsen det glimmar som rödan guld,
 Derföre vill jag vara lilla vännen så huld.

|: 3. En vän utan kärlek den liknar jag vid :|
 Det trädet utan näring, som ingen frukt bär.
 Den är icke värd att kallas för min vän,
 Som tager sig en annan och lemnar mig allen.

4.

|: Men när jag blifver döder och lagder uppå bår, :|
 Ack, skönsta vännen lilla om kärleken står,
 Gack först till min säng, gack sedan till min graf,
 Der hvilat lilla vännen, som dig älskat har.

№ 20.

Maestoso.**Laplandsk Musikstykke*).**

ff *p* *ff* *p* *cresc.* *f* *p* *f* *p* *decresc.*

J. C. F. Hæffner.

*) Herom i Anmærkningerne. **) De to sidste Accorder kunne med god Virkning anslaaes *tremolando* og med Benyttelse af *Pedalerne*.

Hertig Silfverdal.

Sångeren börjar med denna inledande berättelse: "Tvenne kämpar hade trolöfvat sina barn vid två års ålder. När Hertig Silfverdals Fader lög på sin dödsbädd, gaf han sin son ett halft gullband, med den underrättelsen, att andra hälften deraf bars af hans tillkommande Brud. Han sökte henne länge förgäfves, och då en dag hans hofmän med otålighet påskyndade hans giftermål, beslöt han, att som en annan Hervor gå till sin faders grafhög och besvärja honom att gifva den önskade upplysningen." Härå följer sången:

Moderato.

Solo.

1. "Och kä - ra mi - na Hof - män! I stil - len e - dert lag, Tills jag får gå till kyr - kan och vä - cka upp min

Far." Min sorg fal - ler vi - da.

Tutti.

Min sorg fal - ler vi - da.

2. Och Silfverdal han klappar uppå den mörka graf;
Och derur så fick han utaf sin Fader svar:
3. "Hvem är, som mig väcker, allt under tungan jord?
Att jag ej får hvila med fred och med ro."
4. "'Jag vill Er ej väcka — ej Er oroa må;
Blott att jag får veta, hvar Brud jag skall få?'"
5. "En Konungadotter, henne skall du få;
Men henne skall du söka i tvenne år.
6. Med dig skall du föra det röda gullband,
Och det skall du gifva Prinsessan i hand."
7. Och Silfverdal sadlade sin gångare grå;
Så rider han sig strax bort af sin gård.

8. Och när som de åren framlidit båda tu,
Så mötte han en gång de Vallgossar sju.
9. "Och hören, I Vallgossar! hvad jag Er spörja må:
Hvad är det för ett land jag kommen är uppå?"
10. "'Det är väl intet land, det är en stor ö,
Der unga Hertig Silfverdal skall få sin Fästemö.'"
11. Herr Silfverdal tar gullringar utaf sin band,
Och dem vill han gifva de Vallgossar i hand.
12. "Behållen de gullringar, de pryda eder hand;
Väl visa vi Er vägan utan gull i hand."
13. "'När jag blir Kung och Herre allt uppå denna ö;
Så skolen I blifva mina riddare skön.'"
14. "Vi äro ej Vallgossar, fast Eder tyckes så;
Vi äro små Guds Englar under himmelen blå."
15. Herr Silfverdal han rider uppå Konungens gård,
Och Konungens dotter för honom ute står.
16. "Och hören, min Jungfru! hvad jag Er säga må:
Och viljen I blifva min äkta Gemål?"
17. "'Och inte jag det vill, och inte jag det får;
Min Fader mig bortlofvat, när jag var tu år.'"
18. Herr Silfverdal tog fram det röda gullband,
Så gifver han det Prinsessan i hand.
19. Prinsessan tog bandet af Silfverdals hand;
"Härefter vi knyta ett bättre kärleksband."
Min sorg faller vida! —

Solo. *piu lento* *a tempo*

1. Stolts Marga-re-ta ha-de en Fa-der så rik; — Ti-den görs mig lång — Och han var en Konungöf-ver

Tutti.

— Ti-den görs mig lång —

piu lento

sju Kun-ga-rik. Men jag vet, att sor-gen är tung.

Tutti.

Men jag vet, att sor-gen är tung.

2. Till henne så friade Grefvarne två;
Men ingen så ville hon hafva ändä.
3. Till henne så friade Förstarne fem;
Och ingen så ville hon hafva utaf dem.
4. Till henne så friade Konungar sju,
Men ingen så ville hon hafva ännu.
5. Och Bergakungen frågade sin Moder om råd,
Allt huru han skulle Stolts Margareta få.
6. "Och huru mycket ville du gifva åt mig,
Att sielfhon skull komma i berget till dig?"
7. "'Dig skulle jag gifva det rödaste gull,
Och alla dina kistor med penningar full.'"
8. En Söndags morgon då hände det så,
Stolts Margareta skulle till kyrkan sig gå.

9. Och allt som hon gick och allt som hon står,
Allt närmare kom hon, där höga berget låg.
10. Så gångar hon sig det berget omkring,
Så öppnas en dörr, och där går hon in.
11. Stolts Marg. in genom bergadörr'n steg;
Och B-kungen henne med blida ögon neg.
12. Så tog han den Jungfrun uppå sina knän,
Och tog de gullringar och fäste henne med.
13. Så tog han den Jungfrun allt uti sin famn,
Gaf henne gullkrona och Drottningenamn.
14. Så var hon i berget i åtta runda år,
Där födde hon två söner och en dotter så bald.
15. När hon där hade varit uti de åtta år,
Så ville hon gå hem till sin kära Moders gård.

16. Och Bergakungen talte till småsvenner två:
"I spännen för karmen de gångare grå."
17. Och Margareta ut genom bergadörren steg,
Och hennes små barn de greto dervid.
18. Och Bergakungen tog henne uti sin famn,
Så lyfter han henne i förgyllande karm.
19. "Och hör du smådräng, hvad jag dig säga
må:
Nu skall du föra henne uppå sin Moders
gård."
20. Stolts Margareta in genom dörren steg,
Och hennes Moder henne med ögonen neg.
21. "Och hvar har du varit så länge?"
"Jag har varit i de blomsterängder!"
22. "Hvad är det för en hufva, du bär på
dit hår,
Lika som qvinnor och mödrar plä' gå?"
23. "'Väl må jag bära hufva på hufvudet mitt;
Mig Bergakungen har båd' fästet och vigt.
24. I berget har jag varit uti de åtta år:
Där hafver jag två söner och en dotter så
bald.
25. Där hafver jag två söner och en dotter så
bald:
Den yppersta Jungfrun i verlden måndegå."
26. "Och hör du, Stolts Margreta! hvad jag
må säga dig:
Får jag dig följa hem och se barnena din?"
27. Och Bergakungen ingenom dörren nu steg:
Och Margareta föll till jorden dervid.
28. "Och står du nu här och klagar öfver mig;
Kom du icke sjelf uti berget in till mig?"

29. Och står du nu här och klagar din nöd;
Kom du icke sjelfver i igenom min dörr?"
30. Bergkonungen slog henne på rosende kind:
"Och packa dig i berget till små barnen din!"
31. Bergkonungen slog henne med hopvriden rot:
"Och packa dig till berget, och det skall gå fort!"
32. Och Bergakungen tog henne uti sin famn,
Så lyfte han henne i förgyllande karm.

33. "Och hör du, min smådräng! hvad jag dig säga må:
Nu skall du föra henne allt uppå min gård!"
34. Stolts Margareta in genom bergadörren steg,
Och hennes små barn de gladdes dervid.
35. "Det är inte värdt, I glädas öfver mig,
Christ gifve, jag aldrig vore Moder åt Er!"
36. Den ena bar fram en förgyllande stol:
"Och hvil en här, min sorgbundna Mor!"

37. Den ena bar fram det påfyllda horn,
Den andra la' deri ett förgyllande korn.
38. Den första drick hon drack af det horn;
Så glömde hon bort både himmel och jord.
39. Den andra drick hon drack af det horn,
Så glömde hon bort både Gud og hans Ord.
40. Den tredje drick hon drack af det horn,
Så glömde hon bort både Syster och Bror.
41. Så glömde hon bort både Syster och Bror;
Men aldrig glömde hon sin sorgbundna Mor.

No 23.
Linden.

Andante.
Solo.

1. "Jag var mig så li - ten, jag mi - ste min Mor, Min Fa - der han gaf mig i Styf - mo - ders

våld. I år så blir det en som-mar.

Tutti.

I år så blir det en som-mar.

2. Och jag hade Bröder båd' stora och små;
Som'a skapte hon till björnar i skogen att gå.
3. Och som'a skapte hon till ulfvar¹⁾ grå;
Mig skapte hon till en lind på en slätt till at stå."
4. Der kommo två Jungfruer gångande:
"Här ständar du, Guds fred, kära lind så grön!"
5. "När du sitter inne och husar²⁾ ditt ben;
Så ständer jag ute frusen å gren.
6. När du sitter inne och spoar³⁾ din fot;
Så ständer jag ute, frusen om rot.
7. När det kommer bedlare⁴⁾, som bedla om dig;
Så kommer timmermannen och skådar på mig."
8. Det kom en Kungason der gångande:
"Här ständar du, Guds fred, kära lind så grön!"
9. Så tog han på hennes fagraste blad,
Så rann det der upp en Jungfru så klar.

¹⁾ Saadanne til Ulve omskabte Mennesker kaldes i Folkesagnene *Varulve*.
röre Foden ved at spinde. ⁴⁾ bedlare o: Friere; af *bedla* o: bede om, fric.

²⁾ husar o: drager Hoser (sv. *huser*) paa. ³⁾ spoa, spoda o: röre; f. Ex.

№ 24. Sparfvens Visa.

Andantino.

1. Hör du, sparfver lil - la, Far du in - tet il - la, När som vin-tren blir så sträng och kall? Kan du, fo - gel nät - ta,
U - tan mycken mö - da Lär du dig ei fö - da, Som är nä - stanminstbland fog - lar all.

Mig helt kort be - rät - ta, Från det al - dra - för - sta, Min - sta med det stör - sta? Säg, om dig be - ha - gar, Om din lef - nads da - gar,

I - från bör - jan till dit lef - nads slut.

2.
När som vintren ändas,
Våren börjar tändas,
Pappa, Mamma leka med hvaran.
Bädden bäddas mjuker,
Mamma blifver sjuker,
Pappa bergar sig så godt han kan.
Innan några veckor,
Skalet sönder spricker,
Jag blir kläckt med möda,
Pappa skaffar föda,
Jag blir klädd med fjäder
På mit fina läder;
Innan kort blir jag en mogen man.

3.
Jag ei länge biar,
Jag går sta och friar,
Slögder idkas ej uti vår slägt.
Mannen not ej binder,
Hustrun aldrig spinner,
Sådant ej, men älskas, öfvas rätt.
Ofta skifta maka,
Men at brygga, baka,
Många rätter koka,
Slöjda, oxar oka,
Är ej våra seder;
Men förlåt, jag beder,
Kärlek är vårt högsta tidsfördrif!

4.
Jag tar mig en flicka,
Hjertat börjar picka,
Vingen börjar på at sloka ner.
Honan stilla sitter,
Jag af kärlek spritter, —
Nog utaf, jag säger intet mer.
Knappt blir månan fuller,
Innan många kullar,
Utaf ägg och ungar,
Drottningar och Kungar,
Som sig sedan para,
Och ej kärlek spara,
Så högt slägte, til mång tusend led.

5.
När som dagen börjar,
Gud för födan sørjer,
Fast jag intet något hushåld har.
Sommarn rik af gröda,
Ger mig nog till föda,
Bordet dukas af en nådig Far.
Jag har ingen styfver
Men min tunga klyfver
Många skära toner
In i millioner.
Jag natursens lagar
Lyder alla dagar;
Det är all den skatt Gud af mig får.

Vil du, männ'ska kära,
Något häraf lära,
Du som större vett och gåfvor
fått.

6.
Hökar, glador, skiöttar
Gör mig något trötter,
När de mordiskt stämpla om mitt lif;
Och när skätten knalla,
Många af oss falla,
Under vårt menlösa tidsfördrif.
Men min' vingar snälla,
När det månde gälla,
Frälsa mig från fara,
Från mång skått och snara;
På Guds magt jag undrar,
Och när åskan dundrar,
Gömmemig i hålen, helt förskräckt.

7.
Hösten ymnigt mättar
Mig med alla rätter,
Säd och frö då vankas öfver allt.
Jag på axet sitter,
Många korn jag hittar,
Dricka får jag utan något malt.
Stinner i min kräfva,
Hämtat utan näfva,
Klara vattudroppar,
Utan silfverkoppar;
Dricka, mat och kläder
Får jag, och mig gläder,
Ty min Gud all omsorg om mig drar.

Lär din vilje böja,
Och dig allt åtnöja,
Tag emot förnögd båd' ondt
och godt.

8.
Lustig, nögd och glader,
Jag min Gud och Fader,
För det minsta grynet lof hembär.
Stundom kroppen ryser,
Och när foten fryser,
Gömmar jag den uti mina klär.
När det mörker blifver,
Jag til sängs mig gifver;
Uti kalla nätter
Jag mit hufvud sätter
Under vingen lilla,
Såfver sött och stilla,
Vaknarglad, ommorgon lof hembär.

9.
Luften tyckes svalkas,
Vintren börjar nalkas,
Dimba, töckn, stiga mycket opp.
Dagar blifva mulna,
Nätten kalla, kulna,
Sådant tvingar nog min lilla kropp;
Regn med slask, oväder,
Skämmer mina kläder;
Snö och fräst de linda,
Jorden hårdt de binda;
Marken öde ligger,
Jag far krig och tigger,
Staten drages in och brö blir knapt.

12.
Var ej karl förmäten,
Fly de stygga näten,
Lid för syndsens lagar,
Gör hvad Gud behagar;

10.
Men natursens amma,
Som är också min Mamma,
Har mig lärt, att högmod är en last.
I stall, fähus, skogar,
Och hvad fins på logar,
Pläcker jag, som lemnas efter qvast.
Blott jag får et stycke,
Gör mig lika mycke,
Då och då en kärna,
Tar jag ganska gärna;
Endast jag blir mätter,
Kräseliga rätter
Min natur är intet vaner vid.

11.
Nu jag vet beskrifva,
Och i korthed gifva
Sparfvens födsel och dess lefnads
sätt;

Men vår ålder finna,
Til hvad tid vi hinna,
Kan jag icke minnas, veta rätt.
Gud vet år och dagar,
Gör hvad han behagar.
Honom med vår tunga
Vi låf säga, sjunga,
Tils vår tid blir ute.
Kort sagt, det blir slute:
Födäs, lefva, dö, til intet bli.

Och när döden galler,
Då först blir det qväller,
Kroppen dör, men själen tages
upp.

25.

*Moderato.**(Mel. til en Fiskersang fra Kullen.)*

*) Første Gang *forte*, anden Gang *piano*, og saaledes afvelende. See Anmærkningerne.

Nr. 24-26. Sang-Lekar*.)
 № 26.

Allegretto.

(Fra Östergothland.)

Jag ser dej, jag ser dej! Ti - ral - la - le ral - la - le ral - la - le - rej. Jag ser dej, jag ser dej! Ti -

ral - la - le ral - la - le - rej. *Fine.* Ser du mej, så tar jag dej! Ti - ral - la la la la la la lej.

Da capo al fine.

№ 27.

Allegretto.

(Fra Finland.)

1. Jag fat - tig en - ka går och van - drar, Jag fat - tig en - ka går och van - drar,
 2. Och vil - jen I min dot - ter ha? Och vil - jen I min dot - ter ha? Så

Mån - ga döt - trar och in - gen måg, Jag som an - dra.
 stig då fram och gif hen - ne ja, Ni som an - dra.

*) See Anmärkningerne.

№ 28.

Con moto.

(Fra Finland.)

Jag rä - cker dig min tro - gna hand, Och dig mitt hjer - ta gif - ver,
Och för dig till mit e - get land, Der du lyck - lig blif - ver. Lef väl! fast

jag dig ei får ä - ga! Af hvad or - sak, det kan jag ic - ke sä - ga.

Nr. 29-31. Dandse fra Vestergothland.

№ 29.

p *f* *p*

sf *sf* *sf*

№ 30.

Musical score for exercise № 30, measures 1-8. The piece is in 3/4 time with a key signature of one flat (B-flat). The right hand features a melodic line with eighth-note patterns and slurs. The left hand provides a harmonic accompaniment with chords and moving bass lines. Dynamics include *sf* (sforzando) in measures 7 and 8.

№ 31.

Musical score for exercise № 31, measures 1-8. The piece is in 3/4 time with a key signature of one flat. The right hand has a melodic line with slurs and dynamics *f > p* (forte to piano) in measures 3 and 5. The left hand features a rhythmic accompaniment with slurs and dynamics *f > p* in measures 3 and 5. The word *staccato* is written above the right hand in measure 1.

Musical score for exercise № 31, measures 9-16. The right hand continues the melodic line with slurs and dynamics *f > p* in measure 9. The left hand continues the rhythmic accompaniment with slurs and dynamics *f > p* in measure 9. The piece concludes with a double bar line in measure 16.

Musical score for exercise № 31, measures 17-24. The right hand features a melodic line with slurs and dynamics *p* (piano) in measure 17. The left hand continues the rhythmic accompaniment with slurs. The piece concludes with two first and second endings in measures 23 and 24.